

Hjælp den første Gang, vore Sparekasser — eller i alt Fald nogle af dem — mærke Følgerne af deres lidet heldige Dispositioner, eller jeg turde vel sige deres lidet heldige hidtidige Organisation, det kunde dog mulig netop forlede dem til i Stedet for — som forudsat af det ærede Medlem fra Fyen (W. Petersen) — at stifte Signaler og laa ind paa en fornuftigere Wei, dristig at fortsætte, som de have begyndt, forviisende om, at kom der nogen Forlegenhed derud af, da var man strax tilrede med Statsmidlerne for at hjælpe dem. En anden Skade, der ogsaa kunde tænkes ved at yde en saadan Hjælp til Sparekasserne, naar den ikke var uundgaelig nødvendig, forekommer mig at være den, at det dog utvivlsomt maatte svække Sparekassernes Kredit, naar en saadan Hjælp ydedes dem, og den Kalamitet, der vilde fremkomme, naar Sparekassernes Kredit i Befolkningen svækkedes, vilde være af et ganske andet Omfang end den, der vilde hidrøre fra, om Debitorer for 5 Millioner Konge Sparekassemidler skulle søge at skaffe sig Penge ad anden Wei til at dække deres opsagte Prioriteter. Det vilde være af en ganske anden Betydning. Det er jo ad Erfaringens Wei noksom bekendt, hvor overordentlig let Sparerne — de, der have gjort Indstud i Sparekasserne — blive bange, hvor overordentlig let de blive grebne af Panik; det have vi jo desværre set ikke en, men flere Gange. Ulykkeligvis har det kun gjældt en enkelt Sparekasse ad Gangen, saaledes at man ved Anstrængelse og ved Samvirken af Kræfter har undgaaet, at denne Panik har medført beklageligere Følger; men skulde Lilliden til de flere hundrede Sparekasser, der ere spredte over Landet, svækkes, ja, saa tror jeg nok, jeg har Net i at betegne Følgerne deraf som i den Grad betydelige og sorgelige, at man skal være meget betænkelig ved at gjøre Noget, der kunde bidrage til, at en saadan Svækkelse i Sparekassernes Kredit fremkom. For mit Bedkommende — og jeg har udtalt det paa andet Sted — tror jeg ikke, at nogen af de virkelige Sparekasser i Diebliffet er saaledes stillet, at man kunde betegne dem som insolvente, ikke engang naar Opgjørelsen skulde finde Sted efter Diebliffets lave Kurser. Det, tror jeg, ikke er Tilfældet, og jeg tror, at naar det ærede 2det kongevalgte Medlem (Ussing) forudsatte Muligheden deraf, har det ærede Medlem vistnok nærmest haat saadanne Sparekasser for Die, der kun ere Sparekasser af Navn, men ikke svare til det almindelige Begreb om en Sparekasse. Jeg tror for mit Bedkommende ikke, at man behøver at frygte for, at der blandt de nu bestaaende virkelige Sparekasser er nogen, om hvilken det vilde kunne befrygtes, at den ikke skulde kunne fyldestgjøre sine Forpligtelser; det tror jeg ikke er Tilfældet.

Det ærede 2det kongevalgte Medlem — i det Mindste forstod jeg det saaledes — rettede en Opfordring til mig om at styrke Kursen paa Kre-

ditforeningspapirer ved Optræk af Statskassen for derigjennem, som han udtrykte sig, at holde Renten paa et lavere Punkt. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke er ganske enig med det ærede Medlem deri; jeg tror, at der i Virkeligheden hører langt større Kapitaler til, end Statskassen paa nogen Maade kan raade over, for at holde Rentefoden i et Land vedvarende under, hvad der ellers vilde være det naturlige Standpunkt. Noget ganske Andet er det derimod, om man i et givet Diebliff søger at forhindre, at Kursen paa et Papir som dette, hvis Kurs jo ganske vist har en ganske særegen Betydning, pludselig synker. Jeg tror for mit Bedkommende, at det netop vilde være ikke til Gavn, men til Skade, dersom man vilde bestræbe sig for mellem Terminerne at holde Kursen paa dette Papir eller paa andre, der maatte kunne betegnes som Barometer for Pengevilligheden eller Pengerigeligheden, paa et høiere Standpunkt end det naturlige. Jeg tror, at det i Stedet for at ville være til Gavn langt mere vilde være til Skade, idet det utvivlsomt vilde hibringe Folk den Tro, at de roligt kunde udsætte deres Penge-dispositioner indtil Terminen, stolende paa disse ikke naturlige Kurser, at altsaa det, at man havde begyndt, nødvendigtvis, naar der ikke skulde gjøres Skade derved, maatte have til Afslutning, at man ogsaa i Terminen var i Stand til at holde Kursen oppe ved stærke Indtræk af Papirer. Naar derimod Kurserne ikke ere blevne paavirkede mellem Terminerne ved særlige Bestræbelser fra Statskassens eller Kapitalisternes Side, og det saa skulde vise sig, at paa Grund af særlige Forhold Afsetningen af et Papir af saadan Vigtighed som Kreditforeningspapirer paa en Gang standsede, hvad der vilde have sit Udtryk i et pludseligt Fald af Kurserne, vil jeg indrømme det ærede Medlem, at det vilde være til stor Nytte, om det kunde forebygges ved at kaste et Par Millioner af Statskassens Midler ind paa Markedet (Andræ: Det behøves slet ikke.) eller muligvis Mindre kunde gjøre det; men i samme Forhold, man har været tilbageholdende med at skabe kunstige Kurser, i samme Forhold vil et mindre Beløb være tilstrækkeligt til at forhindre et pludseligt Fald, som kunde være meget ødelæggende for Mange, og som det altsaa kunde være af større Interesse at forebygge. Jeg vil kun i Anledning af, hvad det ærede 2det kongevalgte Medlem (Ussing) fremsatte, bemærke, at jeg paa ingen Maade i min Stilling som Finantsminister har betragtet Landets Omsætningsforhold overhovedet som mig uvedkommende. Jeg har ikke set saa snevert paa den Administration, der nærmest er mig betroet, at jeg skulde anse det for at være Finantsministeren uvedkommende, naar større Banstigeligheder opstod paa vort Pengemarked, og jeg tror ogsaa, at jeg flere Gange i den Tid, hvori Finantsministeriet har været mig betroet, har bevist i Gjærning, at jeg har haat det for Die.